

Biblická hodina – 19.09.2024

Suspírium: „Pamätaj preto na mňa, Bože môj, a nevymaž z pamäti moje dobrodenie, ktoré som preukázal domu svojho Boha a jeho služby.“ (Neh 13,14)
Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 67: „Ó, Pane, zmiluj sa nad nami...“

Modlitba: Ďakujem Ti, Pane môj, že môžem každý deň vedieť a zažívať, že si môj milostivý a dobrý Otec. Vždy si po mojom boku, si môj štít a moja ochrana. Všetko je Tvoje na tejto zemi i na nebi, dokonca aj ja. Nedovoľ mi zničiť tvoje stvorenstvo, ale priprav ma, aby som stále počul Tvoj príkaz. Aj teraz sa staviaš na moju stranu, Ty, ktorý mi ukazuješ cestu k dobru, miluješ ma, lebo Ty si život. Jasné Slnko, ty krásna ranná hviezda, drahý Ježiš, prosím, nedovoľ mi, aby som Ťa stratil, pretože bez Tvojich lúčov zostaneme všetci v temnote. Buduj ma aj teraz v bratstve a v sesterstve a nech z mojich očí vyžaruje moja spása skrze krv Ježiša Krista, aby ľudia videli, že žiješ vo mne a vládneš na veky vekov. Daj mi dnes čistotu Tvojho Slova, daj mi prameň života, aby som nepadol, ale pevne stál skrze Teba, s Tebou a v Tebe. Amen.

Biblický text: Kniha Žalmov 61. kapitola: *„Zbormajstrovi pri hre na strunovom nástroji. Dávidov. Počuj, Bože, moje kvílenie, pozoruj moju modlitbu! Z končín zeme volám k tebe sklúčeným srdcom. Vyveď ma na skalú, čo je pre mňa privysoká. Veď si mi býval útočiskom, pevnou vežou pred nepriateľom. Kiež v tvojom stane bývam naveky, kiež nájdem útočisko v tóni tvojich krídel. – Sela – Bože, ty si počul moje sluby, dal si dedičstvo tým, čo sa boja tvojho mena. Pridaj dni k dňom kráľovým, nech jeho roky trvajú z pokolenia na pokolenie, nech večne tróni pred Bohom. Prikáž, aby ho milosrdenstvo a vernosť chránili. Kiež teda navždy ospevujem tvoje meno a svoje sluby plním deň čo deň!“*

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Musíme si uvedomiť, že vzdialenosť medzi človekom a Bohom, ktorá nás od seba oddeľuje, je naozaj prítomná v našich životoch. O tom reční i samotný žalmista, ale tú vzdialenosť preklenul práve náš Boh, Otec pokoja a útechy. „Z končín zeme volám k tebe...“ – a tým vyjadruje neprekonateľnú vzdialenosť ľudskej duše. Boh je totiž veľký a večný, človek však žije so sklúčeným srdcom. Čo žalmista hovorí, to je pre neho niečo veľmi ťažké, a tým vyznáva pred Pánom, že sa kalí v problémoch, a to bez Boha. Práve preto volá na Hospodina. Bez Neho sa problémy biedneho človeka nevyriešia. Topím sa v problémoch, mám veľké ťažkosti, kto mi pomôže? Jediné Boh! Naša pomoc jediná je Hospodin. Žalmista je zaneprázdnený, vykoľajený a ťažkopádny, ale volá na Pána. Len toto jediné volanie existuje, aby po- a precítil, že pomoc prichádza a bude zjavná. Tým

žalmista vyzná vlastnú biedu a Božiu dobrotu. Dávidov žalm reční o tom, že človek uteká na skalu, lebo vie, že tam je skutočné bezpečie a útočisko. V tom čase sa človek ľahko ocitol v nebezpečenstve. Vyčíňajúce búrky raz-dva vyviedli z korýt malé potôčky a bystriny Izraela. Len ten, kto utiekol na skalu, sa zachránil. Bahno a nepriehľadný ťažký terén bol príznačný pre tento kraj, ale vždy dúfali, že zem pod nohami spevnie, a dostanú sa až na skalu. Aj tí, ktorí boli prenasledovaní, sa utiahli na skalu, lebo bol to terén, kde našli zázemie. Pre človeka je však aj skala vysoko, tam sa dostať, nie je také jednoduché, a hlavne z vlastných síl. Zdolať hory a lesy vieme len s obrovskou výdržou a mohutnosťou Božou. To nie je len tak, že sa všade vyplazím a vyštverám. To nie je len tak, že ku všetkému dostanem patričnú silu. Treba o to prosiť, teda modliť sa. Boh nás vie postaviť na skalu, ja som toho neschopný a neschopná. Moja viera a sila je malá, ale kde silou je Božia moc, tam je potrebná pokora a modlitba smerom k nebesám, kde Boh nielen sídli, ale aj počuje naše volania. Sme malí tohto sveta a žalmista uznáva, že potrebuje Najvyššieho, potrebuje oveľa väčšiu moc a silu, a nachádza ju pokorne u Pána. Som neschopný a neschopná sa vyštverať hore, ale Ty máš moc Pane, moje nohy vyvieš tam, kde som v bezpečí. Ty ma postavíš na skalu. To je Dávidov žalm, ktorý sa spieval na bohoslužbách. Strunový nástroj ako prostriedok duše to bol kráľov nápev, aby si nikto nemyslel, že kráľ Izraela je povýšenecky založený, lebo bez Boha ani jedna osoba neprežije a nemôže slúžiť svojou osobou Pánovi vo vyvolenom národe.

My sme častokrát oveľa sebestační, nič a nikoho nepotrebujeme k vlastným plánom. Nikto nás nezaujíma. Avšak aj dnešný človek má v sebe pocit bezbrannosti a nechránenosti. Veď si len zoberme, aký je pyšný na seba dnešný človek, že svojou rýchlosťou zdolá tento svet. Všade je prítomný, jeho voz je rýchlejší ako konské záprahy, avšak táto rýchlosť i najskúsenejších vodičov častokrát zaskočí. Najrýchlejšie vlaky sveta idú rýchlosťou svetla a času a my sme na to pyšní. Ale pozor! Všetko sa pokazí. Jedno nedávne nešťastie rýchlovlakov spôsobilo smrť 100 ľudí, ktorí sa presúvali z jednej časti mesta do druhej za prácou a pokazilo sa iba jedno koleso. Musíme si uvedomiť, že dnešný človek je veľmi pyšný na svoje vynálezy, ale práve tieto vynálezy ho aj najviac znepokojujú, lebo rútiť sa dole kopcom bez brzdy je síce pekné, ale veľmi nebezpečné. Boh je však našim útočiskom a pevnou vežou. To znamená, že namiesto pocitu bezbrannosti treba čakať na Hospodina, Ktorý je nekonečný a akčný. My žijeme v nebezpečenstve, ale Boh, náš Hospodin je pevnou vežou, ak voláme na Neho a uchýlime sa práve v tóni Jeho krídel. On sa človeka bezbranného a ohraničeného ujíma. On je prítomný i v našich problémoch. On nečaká, On pomôže. S takou istotou ako Dávid vieme vyznať, že kto je našim útočiskom a pevnou vežou? Okolo kráľa Dávida stáli obrovské opevnenia, veže, hradby boli postavené, múry boli potiahnuté, ale pre Dávida ľudská sila neznamenalala všetko. Pevnou vežou pre v poradí druhého izraelského kráľa je

a zostáva Boh. Útočiskom pre v poradí druhého izraelského kráľa je a zostáva Hospodin. Tak ako som, zverí sa do rúk Pánových. Moja celá existencia je a bude u Pána. Ak sa takto na Neho obrátíme, pocítíme lásku a dobrotu Pánovu. Na vrchole tejto lásky, na skale stojí Ježiš. V ňom si nás zamiloval natrvalo, a to na večný život. Nikdy nevychádza ani jedna modlitba nazmar, veď naše vzlykania biedy sú vypočuté práve skrze Ježiša Krista. V Jeho mene a len pod Jeho ochranou sme vypočutí, vedení a zachránení pred zlom a nešťastím. Máme svoje miesto u milujúceho Pána, Ktorý je až taký zhovievavý, že nás položí na skalú. Moja bezbrannosť ma učí a vedie k tomu, aby som vedel, kto je mojím skutočným útočiskom a pevnou vežou. Bezbrannosť nás vychováva k tomu, kto je Boh a kde je naše miesto, práve preto voláme len na Neho.

Následne je reč o kráľovi. To znamená, že i kráľ plní len poverenie nebies. Kráľ v Izraeli bol Božím poslom medzi veriacimi. Keď sa kráľ modlí za pridanie dní k dňom, to znamená, že prijíma Božie vedenie, usmernenie a Ním dané poverenie. Aj kráľ je len jednou skladačkou vo veľkom Božom mechanizme, ktorý riadi celý chod vyvoleného národa. Dedičstvo svoje len tak si uchráni i kráľ, ak príčne k Hospodinovi a k tým, ktorí s bázňou prijímajú Jeho dobrodenia. Prijaj podiel na spoločnej duchovnej službe. Mať podiel v tom, aby ľudia spoznali skutočného Kráľa a Pána nebies i zeme. Nie je to jednoduché, zostať v modlitbách, pokrčiť kolená, a hlavne v pozícii kráľa. Nie je jednoduché zostať pokorným, s pocitom bezbrannosti, ktorý mal na duši i kráľ Dávid. Nič nie je samozrejmosťou v našom živote. Toto by mali reprezentovať králi sveta. Boh je Kráľom a Pánom času, a to si musí uvedomiť každý vládca sveta. Na Strojcu času volám, aby ma požehnal počas mojej služby, ktorá je len zlomkom toho, čo je pre mňa a pre nás všetkých pripravené vo večnosti. Boh mocný i mne zasľúbil, že skrze Ježiša Krista mi daruje večný život. Len skrze Jeho sľubov viem ja naplniť svoj život tak, aby to bolo po Jeho vôli a na Jeho slávu.

Na záver žalmu sa nachádza vyznanie viery. Čo robí bezbranný človek, ktorý zakúsil pomoc Hospodinovu? Spieva na chválu Hospodinovho mena. Oslavuje Boha Otca Všemohúceho za lásku zjavenú v Ježišovi Kristovi v spoločenstve vlastných skrze Ducha Svätého. Velebí Najmocnejšieho. Ospevuje živého Krista. Viacerí z nás sa ohradzujú, že nevedia spievať, nemajú dobrý sluch, ale v spoločenstve Kristovom na Jeho slávu aj nemé pery hlásia len Jedno: Soli Deo Gloria. Žiť jedine Bohu znamená zveriť sa Mu a zostať po Jeho boku, lebo On je a zostáva verný na veky vekov. Amen.

Biblický text: Evanjelium podľa Matúša 22. kapitola 23-33.veršov: *„V ten deň prišli k nemu saduceji, ktorí hovoria, že niet zmrŕtvychovania, a opýtali sa ho: „Učiteľ, Mojžiš povedal: Ak niekto zomrie bez detí, jeho brat si ako najbližší príbuzný vezme jeho ženu a splodí svojmu bratovi potomka. Bolo u nás sedem bratov. Prvý sa oženil, umrel a pretože nemal potomka, zanechal ženu svojmu*

bratovi. Podobne aj druhý a tretí, až po siedmeho. Napokon po všetkých zomrela aj žena. Nuž ktorého ženou z tých siedmich bude pri zmŕtvychvstaní? Veď ju mali všetci!“ Ježiš im však odpovedal: „Blúdite, lebo nepoznáte Písma ani Božiu moc. Veď pri zmŕtvychvstaní sa ľudia ani neženia, ani nevydávajú, ale sú ako anjeli v nebi. Či ste nečítali o vzkriesení z mŕtvych, čo vám povedal Boh: Ja som Boh Abraháma, Boh Izáka a Boh Jáкова? Veď on nie je Bohom mŕtvych, ale živých.“ Keď to počuli zástupy, žasli nad jeho učením.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Síce Ježiša opustia farizeji, ale odrazu sa objavia iní, a to saduceji, ktoré hovoria, že niet zmŕtvychvstania. Noví nepriatelia sa uchytia Krista a chcú ho stiahnuť na vlastnú úroveň. Saduceji, vrchná sféra Izraela, ktorá síce popiera zmŕtvychvstanie, Boží súd, a anjelov, ale pridŕžiavajú sa trendov helenizmu a gréckych mytologických výjavov.

Po farizejoch teda Ježiša nachádzajú saduceji, aby sa svojimi štipľavými otázkami vysmievali živú vieru vo vzkriesenie skrze Boha Otca a s ňou aj Ježiša. Staršie dokumenty Starého zákona nevedia nič o vzkriesení mŕtvych. Prvýkrát sa spomína v Knihe proroka Daniela v 12. kapitole v 2. verši: „Mnohí z tých, čo spia v prachu zeme, sa zobudia: jedni pre večný život, ale druhí na večné zavrhnutie a hanbu.“ (Dan 12,2)

K šíreniu viery vo vzkriesenie medzi Židmi došlo pravdepodobne pod perzským vplyvom, ale saduceji sa pridržali staršieho učenia Starého zákona.

V niektorých veršoch vyučujúcich kníh Starého zákona však zažiarila nádej na večný život:

Kniha Žalmov 73. kapitola 24-26. verše: *„Budeš ma viesť podľa svojho zámeru a potom ma prijmeš do slávy. Koho mám v nebi? Keď som s tebou, v ničom na zemi nemám záľubu. Aj keď mi chradne telo i srdce, Boh mi naveky bude skalou srdca i údelom.“* (Ž 73,24-26)

Kniha Jóba 19. kapitola 25-26. verše: *„Ja viem, že môj Vykupiteľ žije a nakoniec sa postaví nad prachom! Aj potom, keď moja koža bude takto zodratá, zo svojho tela uvidím Boha, svojimi očami ho pri sebe uvidím — nie niekto cudzí. Moje vnútro už hynie túžbou.“* (Job 19,25-26)

Viera vo vzkriesenie má svoj vlastný obsah a zvíťazil tým, že sa dostal do úzkeho kontaktu s mesiášskou nádejou: Sľúbený Mesiáš dáva spravodlivým jesť zo stromu života a príchod Mesiáša je úzko spätý so vzkriesením mŕtvych a súdom. Saduceji citujú ustanovenie Mojžiša, podľa ktorého ak nejaký izraelský muž zomrie bez potomstva, brat tohto muža by sa mal oženiť s vdovou, ktorú po sebe zanechal, a prvorodený z tohto manželstva by mal byť nástupcom zosnulého. Toto ustanovenie saduceji ilustrujú skutočným, alebo možno skôr vymysleným prípadom, podľa ktorého existuje žena, ktorá podľa zákona mohla byť manželkou až siedmich mužov. V čase vzkriesenia, to jest keď sa vzkriesenie uskutoční v

Božom kráľovstve. - pýtajú sa saduceji, - koho ženou bude táto žena? Týmto príkladom chcú vieru vo vzkriesenie klasifikovať ako nemožnú, pretože táto žena nemôže byť manželkou všetkých siedmich mužov súčasne, aj keď by podľa zákona mala byť manželkou všetkých siedmich mužov. Tento prístup je nesprávny, je v rozpore so zákonom a to tiež znamená, že je veľmi špekulatívny. Ježišova odpoveď odmieta tento vyvodený záver a pretože saduceji nepoznajú ani Sväté Písmo a ani Božiu moc, klamú samy seba. Boh má moc obnoviť človeka. Proti viere vo vzkriesenie teda môže namietat len ten, kto si vzkriesenie predstavuje ako jednoduché pokračovanie a predĺženie nášho pozemského života až do večnosti, ak možno v honosnejšej podobe. Židovskí zákonníci nedokážu vykresliť slávu mesiášskeho kráľovstva živými a často odvážnymi farbami. Boh má moc znovu stvoriť svet, ako aj človeka. On všetko tvorí nové. Svedectvom tohto nového stvorenia je, že v novom svete manželstvá ako také prestanú fungovať a vzkriesení budú ako anjeli v nebi. Ale ak saduceji popierajú skutočnosť vzkriesenia, nepoznajú písmo. Písmo hovorí o Bohu predkov. Keď sa Boh zjavuje Mojžišovi takto: (II Mojž 3,6), dosvedčuje tým, že je Bohom živých. Pretože Boh hovorí Mojžišovi, že je Bohom Abraháma, Izáka a Jákoba, aj keď predkovia už boli dávno vo svojich hrobách. To neznamena, že je Bohom, ku ktorému sa kedysi modlili predkovia. V tomto prípade by to bol Boh mŕtvych. Nie, Boh, aj keď sa zjaví Mojžišovi, je Bohom Abraháma, Izáka a Jákoba. Inými slovami, predkovia žijú s Bohom. Tí, ktorým sa stal Bohom, majú podiel na Božom kráľovstve a na Jeho živote. Preto je Bohom živých. Pretože je Bohom živých, jeho život prekypuje nevyčerpatelným a večným bohatstvom pre všetkých, ktorí sú jeho a patria iba Jemu.

Nad Hospodinom nepanuje smrť, ale ani nad tými, ktorých si On vyvolil ku službe a prijal do vlastného kráľovstva. Každý, kto pochybuje o zmŕtvychvstaní, blúdi, oddáva sa svetu, ktorý má pred očami. Posledné slovo patrí Bohu, Ktorý rieši nášho najväčšieho nepriateľa, teda smrť. Posledné slovo patrí Božej sláve a nášmu zmŕtvychvstaniu. Ale títo ľudia nepoznajú ani moc Božiu, lebo túto moc zužujú len na viditeľný svet ako keby nebol realitou a skutočnosťou svet Neviditeľného, v ktorom úlohu zohráva Hospodin a náš spásonosný život, a to večný práve s Ním a skrze Neho. Naša budúcnosť, naša nádej sa neopiera o tento zlomok života, o túto viditeľnú realitu. Boh nám pripravil to, čo oko nevidelo, ucho nepočulo. Celkom iné je Božie kráľovstvo skrze moc a služby Ježiša Krista ako kráľovstvo, ktoré vďaka Mesiášovi očakávali Židia.

Ani to nevedeli, a ani nemohli vedieť, že práve Ježiš bude prvotinou tých, čo zomreli: *„Kristus však bol vzkriesený z mŕtvych ako prvotina tých, čo zomreli.“* (IK 15,20) On mocne ohlasoval pred všetkými: *„Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, aj keď zomrie, bude žiť. Nik neumrie naveky, kto žije a verí vo mňa. Veríš tomu?“* (Jn 11,25-26)

Závěrečná modlitba: Vyzývám milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Viem predsa, že mi to poslúži na spásu pre vašu modlitbu a pomoc Ducha Ježiša Krista. Túžobne očakávam a dúfam, že v ničom nebudem zahanbený, ale že so všetkou otvorenosťou, ako vždy aj teraz, bude oslávený Kristus na mojom tele, či životom, alebo smrťou.“ (Flp 1,19-20) Amen.

Závěrečná pieseň: Chválospev č. 484: „Žije môj Spasiteľ, ja viem...“

Milan Rúfus: Večný tmel bytia

Láska sa na nič nepýta.
Láska buď je, buď nie je.
A času zvoní kopytá.
A ona sa im smeje.
A plynie. Plynie potichu
ako tá voda riečna.
A niet v nej miesta pre pýchu,
lebo je dcérou Večna.
Láska sa noci nebojí.
Svietia jej hviezdne roje.
A v nepokojnom pokoji
verne si koná svoje.